
Stødig, engasjert og optimistisk

AKTUELT I FORENINGEN

ELLA MÆHLUMSHAGEN

ella.maehlumshagen@legeforeningen.no

Kommunikasjonsrådgiver Kommunikasjonsavdelingen

Sykehusdirektør Bjørn Atle Lein Bjørnbeth tar imot med grå ullgenser, dongeri og en Go'morgen yoghurt i hånden. Det er fem dager etter at et stramt helsebudsjett ble presentert av regjeringen. Er lavere temperatur på kontoret og dyrere kantine allerede innført for direktøren?

OUS: Sykehusdirektør Bjørn Atle Lein Bjørnbeth med kompisenhunden sin Charlie.
Foto: Margarethe Standberg, kommunikasjonsavdelingen OUS

– Hehe, nei, det vet jeg ikke, men det er kaldt her, svarer Bjørnbeth på spørsmål om hvor mange grader det er inne på det store kontoret hans. Det er faktisk skikkelig kaldt og lite som minner om overdådige budsjetteter og overflod av ressurser.

Bjørnbeth stresser likevel ikke over årets budsjettforslag og omfattende sparetiltak.

– Nei, sykehusøkonomien gir meg ikke problemer med nattesøvnen, sier han og lener seg litt tilbake. Han mener OUS fint vil greie å ivareta sine oppgaver innenfor de rammene som nå er gitt.

– Norge ligger blant de tre land i verden som bruker mest penger på sykehus. Det er ikke sant at vi har spinket og spart hvert eneste år. Det har faktisk aldri vært flere ansatte per pasient ved OUS som det er nå, sier han.

Direktøren er rolig og føler tydelig på ansvaret han har for sine ansatte og pasientene som trenger dem. Han er trygg på at de sammen skal klare å få til god og forsvarlig drift innenfor de gitte rammene. Likevel har han forståelse for at noen av de ansatte reagerer.

– Jeg har ikke problem med å forstå at det er deler av organisasjonen som har vært hardt presset under pandemien og at det er tøft å komme ut av siste sving og møte harde sparetiltak.

Han mener likevel det er viktig å se på hvordan man kan drifte på best mulig måte – og at det er rom for forbedringer.

Endre narrativ

Bjørnbeth mener man kanskje må se på saken fra et bredere perspektiv.

– Det finnes ikke noe annet OECD-land som har flere leger i arbeid enn i Norge. Vi kan ikke ende opp med mange ressurser og et slitent personell. I så fall må vi endre måten vi opererer på.

Han legger til at vi må endre narrativet i denne sykehushistorien.

– Jeg liker ikke det ordet der, men det er nettopp det vi må. Endre narrativet. Se på måter vi kan løse oppgavene våre innenfor de rammene vi har. Uten å ha fokus på at rammene er for små.

Han mener man må se på måten vi drifter sykehuset på.

– Hvordan drifter vi en operasjonsstue? Eller en intensivseng? Det finnes mange land vi kan sammenligne oss med som klarer mye på mindre ressurser enn det vi har, sier han og trekker frem for eksempel Finland.

– De har de samme oppgavene og utfordringene, men med mye mindre budsjett. Vi må få til et bærekraftig sykehus der vi løser oppgaver innenfor rammene.

– Det er et stramt budsjett, men vi må kunne se litt utenfor vår egen navle.

Stolt og begeistret

Det er ingen tvil om at det er en engasjert direktør som sitter i stolen. En som liker jobben og som tror han virkelig kan få til noe godt. Men hva fikk han til å gå fra stillingen som gastrokirurg til sykehusdirektør?

Han tenker seg litt om før han svarer.

– Jeg skal gi deg et ærlig svar.

Han tenker litt til.

– Det er viktig for AS Norge at vi har gode offentlige skoler og sykehus. Vi trenger gode fagfolk som leder dette, og jeg tror oppriktig at jeg kan gjøre en god jobb som leder her.

– Dette må være den kuleste jobben i helse-Norge. Jeg har ansvar for 24.000 ansatte og 27 milliarder kroner. Det er kult, jeg kan utrette mye her, smiler han.

Det er ingen tvil om at direktøren er engasjert. Og bestemt.

– OUS er noe helt spesielt. Det er stort og slagkraftig. Vi kan løse bortimot alle problemstillinger innen medisin. Disse oppgavene skal vi fortsette med så lenge jeg får bestemme.

Han er ikke stresset av at ansatte blir irritert på han når det må strammes inn.

– Jeg forstår det. De må kanalisere sinnet et sted. Jeg ser det som at jeg har en funksjon. Det er ikke personlig når folk blir irritert på meg når ledelsen må stramme inn.

Vurderte Røde Kors

Bjørnbeth understreker at han ble spurt om å lede sykehuset.

– Jeg ble bedt om å ta jobben. Jeg var på jakt etter å gjøre noe annet. Egentlig lurte jeg litt på om jeg skulle starte i Røde Kors eller jobbe ute. Jeg har tidligere jobbet i Bangladesh. Det var spennende.

– Jeg har vært lege i mange år og ledet flere fagområder, det var på tide å gjøre noe annet, sier han.

Egentlig var det veterinær Bjørnbeth ville bli. Lege stod ikke klart for ham fra han var liten.

– Jeg vokste opp i Sandnessjøen og der var det et sykehus (Det er der fortsatt, red anm.) Det fikk meg til å ønske å jobbe med noe innen helse. Jeg tenkte det ville være fint som veterinær.

Veterinær ble han ikke, men han har kompishunden Charlie, en svart liten cobberdog.

Den er innimellom med direktøren på jobb og har en liten kurv bak skrivebordet.

– Ja, det hender den er her, smiler han.

Fem jenter og en kone

Det er ikke stille på fritiden for direktøren. På hjemmebane har han fem jenter.

– Jeg har tre barn med min tidligere kone, en bonusdatter og lille Anna på tre måneder, forteller han stolt.

De tilbringer mye tid sammen på hytta på Norefjell. Der kan han løpe og sykle når han ikke koser seg med familien.

– Jeg har akkurat kjøpt meg stisykkel!

Sykkel. Løping. Budsjetter. Strømpriser og irriterte ansatte. Det er mye i hodet på direktøren. Og han fryder seg over det meste.

Men det er EN ting han gleder spesielt mye til.

– April! Da skal jeg ut i pappapermisjon med lille Anna.

Publisert: 21. november 2022. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.22.17.12

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 20. juni 2026.